

have udviklet sig ekstraordinært, saaledes at man kan sige, at, hvad der har været Gennemsnitsudgiften de foregaaende 5 Aar, ikke kan slaa til i de følgende 5 Aar, saa har man forhøjet Vederlaget, idet man har lagt det sidste Aars Udgift til Grund derfor. Det er noget, der er sket allerede for en længere Aarrække siden, f. Eks. med Hensyn til Embedet paa Frederiksberg og flere andre Steder. Paa det samme Grundlag har man ogsaa af og til faaet ekstraordinær Forhøjelse i Løbet af Femaaret, f. Eks. for Aarhus Byfogedembedes Vedkommende. Men nu ere Forholdene i Esbjerg ganske overordentlig ekstraordinære. Man har ikke noget Sted — i alt Fald ikke her i Landet — haft Eksempler paa en saa stærk Udvikling af en Kommune som her, og dette medfører en ganske overordentlig stærk Forøgelse af Forretningernes Antal, saa at ikke en Gang Indbyggerantallet i Øjeblikket, sammenlignet med Indbyggerantallet paa andre Steder, kan give en tilstrækkelig god Maalestok for, hvad der udfordres. Hvor nemlig et Samfund udvikler sig saa stærkt, som Esbjerg gør, der stige de retslige Forretninger ganske naturlig i et langt stærkere Forhold i et vist Tidsrum end paa andre Steder, som i samme Tidsrum ikke have en lignende Stigning. Nu er der — ikke af Hensyn til Kontorholdsgodtgørelser, men af Hensyn til andre Forhold, og da særlig af Hensyn til Esbjergs Overgang til at blive en Købstadkommune — forlangt Oplysninger fra Esbjerg Kommune, og samtidig dermed er da fulgt en Paavisning af, at selve det, som er blevet foreslaaet af Ministeriet paa dette Lovforslag, ikke kan ventes at ville slaa til. Jeg har ikke været belavet paa denne Diskussion og har ikke gennemgaaet Sagen nærmere, men jeg har dog set saa meget — maaske det var i selve Betænkningen her, det tør jeg ikke sige — at det foreslaaede Vederlag allerede efter de Oplysninger, som da vare komne frem fra Retsbetjentens Side, maa anses for at være knebent eller utilstrækkeligt. Naar Forholdet er det, at det kan siges paa Forhaand, at det ikke vil slaa til, saa vil det dog være ret urimeligt at sige: Ja, efter de almindelige Regler skulle vi ikke have mere for de næste 5 Aar end saa og saa meget, nemlig Gennemsnittet fra de foregaaende 5 Aar, og hvad der medgaar derud over maa Embedsmanden tage af sin egen Lomme, — et Princip, som for øvrigt heller ikke, hvad jeg allerede har paavist, er blevet fulgt i tidligere Tid. Jeg tillader mig altsaa at haabe, at der endnu kan

være Tale om at komme til Overenskomst paa dette Punkt inden tredje Behandling og skal i dette Øjemed henvende mig til Udvalget om at faa en Konference om dette Punkt. Dertil skal jeg da være bedre udrustet til at optage Forhandlingen af dette Spørgsmaal, end jeg er i dette Øjeblik.

Maa jeg her med det samme benytte Lejligheden til at omtale et Spørgsmaal, som kom frem ved dette Lovforslags første Behandling. Folketingsmanden for Langeland (Guldbrandsen) fremsatte en Del Anker over Herredsfogden paa Langeland og udtalte blandt andet, at denne skulde tillade sig, efter hvad der var berettet ham, „stor Frihed i Retning af at træffe Akkord med sine Fuldmægtige og Skrivere, saa at det har været muligt for ham „— saaledes lyder i alt Fald Anklagen imod ham —“ at skabe sig en ekstraordinær Indtægt paa saadan noget som 1500 Kr. om Aaret. Det er selvfølgelig vanskeligt at angive det Tal, som er det rigtige, men det er den almindelige Opfattelse, at saa meget skal det være, og det finder man i væsentlig Grad anstødeligt.“ I Anledning af denne Udtalelse bemærkede jeg, at jeg vilde gøre Sagen til Genstand for nærmere Undersøgelse for at komme til Kundskab om, hvorvidt det virkelig maatte forholde sig saaledes, at denne Embedsmand tog sig en ulovlig Fordel gennem sin Kontorholdsgodtgørelse. Jeg har i den Anledning forlangt vedkommende Embedsmands Erklæring, og i denne henviste han til de af ham indgivne aarlige Indberetninger, der vise, hvorledes Kontorholdsvederlaget er blevet anvendt, hvorhos han med Hensyn til, hvad der var udtalt i Cirkulæret af 23de August forrige Aar, tilføjer, at der ikke fra hans Kontorpersonale er tilflydt ham nogen Indtægt. Ved Eftersyn af de aarlige indsendte Indberetninger viste det sig da, at han havde udgivet fuldt ud, hvad der var bevilget ham til Lønninger. Over for det ærede Medlems Udtalelser staar saaledes den af vedkommende Embedsmand afgivne Erklæring, hvis Rigtighed jeg ikke mener der er Grund til at betvivle. Jeg skal dog henlede Opmærksomheden paa, hvorledes den ærede Rigsdagsmands Stilling til denne Sag har været. Det ærede Medlem har ikke selv haft Kundskab om vedkommende Embedsmands Forhold, men støttede sig — det ærede Medlem udtalte det selv gentagne Gange i det lille Stykke, jeg har oplæst — paa noget, der enkelte Steder kom frem og sagdes i den langlandske Juris-